

Isten korbácsai

Hogy ragyognak a csillagok!
 Ámulhat e fegyenc világ:
 kifényesítette az Isten
 a szögesdrót minden bogát.

A csillagképekkel befirkált
 ég sima, mint a cellafal,
 amelyre egy unatkozó rab
 otromba ábrákat kapar.

S én – félig béna nyelv – sajogva
 forgok az éj szájüregében,
 s láthatatlan, kemény fogakba
 ütközve motyogom reményem.

Hogy sorsom úgy sötét – a holnap
 árnyéka; és szabad vagyok,
 míg földre nem görnyesztenek Isten
 korbácsai: a záporok.

1973. július 14. / WM KGY 2015. 37. 1.

Nachtmusik

Gustav Mahler emlékének

Éjszaka a városszéli parkban,
 lánc-vacogásban hinták inganak,
 a céllövölde zárva, a fatáblán
 Mária-szív a rozsdás lakat.

Eső csöpög, halforma lábnyomok
 merülnek piszkos pocsolókba,
 a cigarettacsikk – kivándorlóhajó –
 szétázik, fedélközét kihányja.

Cigányzene és rózsaszínű fény
 szivárog át a kocsmablakon,
 mint zsírpapíron a hús leve.
 Az őrjárat okád az udvaron.

Bádogereszen: cselédlény nyakán
 esőcseppek üveggyöngysora,
 sárgásfehéret csordít a lámpa, mint
 a latrinán onanizáló katona.

A kaszárnya előtt a strázsza
 úgy áll, mint majd az emlékműveken,
 s a hálóban egymás mellett a háti-
 zsákok: domború sírok jeltelen.

K. n. / 1977? / WM KGY 2015. 38. 1.